

طراح آرزوها

طراح صحنه و لباس

همه ما در کودکی تصویری از آینده خود داریم و به فعالیتی علاقه مندیم. وقتی کسی از ما می پرسید می خواهی چه کاره شوی، پاسخ ما ترکیبی بود از آرزوها و علاقه مندی هایمان. بهاره امینی نیز در کودکی دوست داشت به صدا و سیما برود. پدرش در صدا و سیما کار می کرد. گاهی هم بهاره و برادرش همراه او در استودیوهای شبکه دو حضور می یافتند. در این شرایط، وقتی از بهاره می پرسیدند می خواهی چه کاره شوی، با آرزو و علاقه مندی و از سر سادگی کودکانه پاسخ می داد: می خواهم به صدا و سیما بروم.

کودکی

فضایی که در آن بزرگ می شویم، بیشتر از چیزی که فکرش را می کنیم، در ایجاد توانایی ها و رویاهایمان مؤثر است. گاهی وقتها حتی تأثیر فیلمی که در کودکی می بینیم آن قدر زیاد است که جرقه علاقه ای باور نکردنی را در ما به وجود می آورد. حالا تصور کنید کسی در خانواده ای هنردوست بزرگ شود و از وقتی که یادش می آید در اطرافش پر از آدم های هنرمند باشد. این فضا شعله ای را در ذهن فرد روشن می کند که تا بزرگسالی روشن می ماند. بهاره هم در خانواده ای به دنیا آمد که هرکسی در هنری تخصص داشت و احتمالاً بحث های روزمره این خانواده سر میز شام و ناهار هم درباره هنر بوده است. در این شرایط کمتر کسی راهش در جاده شگفت انگیز هنر نمی افتد و مبهوت زیبایی های غیرقابل وصفی مثل طراحی و تئاتر نمی شود. بهاره در اسفند سال ۱۳۶۰ متولد شد. پدرش هوشنگ امینی، هنرمند، و برادرش هومن امینی، همکار پدر است. بهاره نیز از کودکی به نقاشی و طراحی علاقه نشان می داد و بزرگ ترین تفریحش نقاشی کردن بود؛ به قدری که در زمان موشک باران، وقتی همه به سوی پناهگاه هجوم می بردند، اولین وسیله ای که پدر و مادر بهاره برمی داشتند، دفتر نقاشی و مداد رنگی های او بود. شوق او به نقاشی، باعث شد از ۹ سالگی برایش معلم طراحی بگیرند.

هنرستان

بسیاری از عاشقان عالم هنر زمانی که می خواهند انتخاب رشته کنند با کسانی مواجه می شوند که می گویند: «هنر که برایت نان و آب نمی شود. برو دنبال کاری که از آن پول در بیاید.» بهاره هم به احتمال زیاد از این قاعده مستثنا نبوده است. او هم زمانی که برای انتخاب رشته با دیگران مشورت می کرده، از این حرف های ناامیدکننده زیاد شنیده است. اما او در درجه اول اراده ای قوی و تصمیمی جدی و سخت داشته است و در مرحله بعد خانواده ای هنر دوست و حمایتگر همیشه پشتیبان انتخاب های او بوده اند. برای همین بدون لحظه ای تردید، به جمع هنرستانی ها پیوست و به یکی از گرافیک های آینده تبدیل شد.

بهاره رشته گرافیک را انتخاب کرد. او همچنین از مدرسه هنر و ادبیات صدا و سیما دیپلم طراحی و نقاشی دارد. پشتیبانی مادر و پدرش در رشد و شکوفایی استعداد او در نوجوانی بسیار اثرگذار بوده است. در سال دوم هنرستان، بهاره در مسابقه طراحی پوستر در سطح منطقه شرکت کرد. او یک شب تا صبح بیدار ماند تا کارش را به مسابقه برساند. تمام شب مادر و پدرش نیز هم پای او بیدار ماندند و به بهاره کمک کردند. بهاره در این مسابقه مقام آورد و اثرش برگزیده شد. خود بهاره همیشه می گوید اگر حمایت پدر و مادر نبود، من هرگز هنرمند نمی شدم.

دانشگاه

بهاره در زمان انتخاب رشته دانشگاه با خودش فکر می‌کند هر گرافیکست خوب حتما طراح خوبی هم می‌شود، اما هر طراح خوب نمی‌تواند گرافیکست خوبی هم باشد. به همین خاطر، او رشته گرافیک را انتخاب می‌کند و در دانشگاه سوره به ادامه تحصیل می‌پردازد.

صدا و سیما

یکی از سرگرمی‌های ثابت بسیاری از آدم‌ها در تمام سنین دیدن برنامه‌های تلویزیونی است و ته دل‌مان بدمان نمی‌آید به یکی از اعضای آن قاب جادویی پیوندیم و در جایی کار کنیم که بسیاری از خاطرات خوبمان در صفحه جادویی آن ساخته شده‌اند. بهاره که عاشق هنر و رسانه بود، از موقعیتی که برایش به وجود آمده بود استفاده کرد؛ موقعیتی که به او اجازه می‌داد خلاقیتش در قاب تلویزیون نقش ببندد و طراحی‌هایش را میلیون‌ها نفر تماشا کنند. بهاره در سال ۱۳۷۹ وارد صدا و سیما شد و به هدفش در کودکی رسید. او فعالیت خود را با پخش زنده برنامه کودک و نوجوان شبکه دو سیما آغاز کرد. او در زمینه تصویرگری کتاب کودک، طراحی پوستر و انیمیشن تیزرهای تبلیغاتی نیز طبع آزمایی کرده‌است، اما حرفه اصلی‌اش طراحی صحنه و لباس است. شاید برایتان جالب باشد بدانید که طراحی صحنه و دکور برنامه

«فیتیله جمعه تعطیله» برعهده بهاره امینی بوده‌است. زمانی او در کودکی عاشق برنامه‌های گروه فیتیله بود و بعدها در جوانی با آن‌ها همکاری شد. همچنین، یکی از مهم‌ترین آثار سینمایی که او طراحی صحنه‌اش را به عهده داشته‌است، فیلم سینمایی «حراج» است که منتخب جشنواره مونترال کانادا شد. او طراح صحنه و لباس سریال‌های «شاید برای شما هم اتفاق بیفتد» و «کیفر» نیز بوده‌است. برنامه «خانه نو مبارک است» از منحصربه‌فردترین برنامه‌هایی است که بهاره امینی در آن‌ها حضور داشته‌است. این برنامه نخستین برنامه طراحی داخلی ساختمان بود که از شبکه دو سیما پخش می‌شد و بهاره طراح آن بود. او برای اینکه بتواند هر پروژه را به بهترین شکل اجرا کند، همواره و در طول اوقات فراغتش، به رفتار آدم‌ها و اجزای خانه‌ها دقت می‌کند. همچنین، برای اینکه طراحی لباس بی‌نقصی داشته باشد، با دقت خصوصیات هر فرد را در نظر می‌گیرد تا پوشش شخصیت‌ها را نزدیک به واقعیت بازسازی کند. بهاره عضو تیم ملی فوتسال هنرمندان است و در کنار طراحی صحنه و دکور، به‌صورت جدی این رشته ورزشی را نیز دنبال می‌کند. یکی از کارهای موردعلاقه او تله‌فیلم «داستان ناتمام» است که در پالایشگاه و بخش‌هایی از آن هم روی عرشه نفتکش فیلم‌برداری شده‌است. زمانی که بهاره وارد نفتکش می‌شود، به او می‌گویند: «تزدیک صدسال است هیچ خانمی وارد نفتکش نشده‌است.» این تله‌فیلم تجربه جدید و تازه‌ای برای بهاره بود و به همین خاطر برایش خیلی عزیز است.